

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Φανατικός τι αντικρούων άλλας γενικωτέρας ιδέας περί τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἑλληνισμοῦ ἔλεγε καυχήσιολογῶν περί τοῦ ζητήματος ὅπερ ἐδημιούργησεν ἡ τελευταία Συνδιάσκεψις τοῦ Βερολίνου :

— Τὸ ζήτημα τὸ ἑλληνικὸν ὑπῆρχεν, ὑπάρχει **καὶ** θὰ **ὑπάρχει**.

Τί ὠραίους καθρέπτας ἔστησαν τῆς ποιότητος αὐτῶν τὰ δύο κόμματα, ἀντιτάξαντα ὡς δύο ὑποψηφίους προέδρους τὸν κ. Αὐγερινὸν τὸ ἓν καὶ τὸν κ. Καλλιφρονᾶν τὸ ἄλλο. Καὶ τί νίκη διὰ τὴν Ἑλλάδα ὅτι ἐνίκησεν ὁ Αὐγερινός. Εἶναι πρῶτος οἰωνὸς τῆς ἔνεκα τῆς ἐν Παρίσιος ὀλιγομῆνου διατριβῆς τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ἀνακαθάρσεως τοῦ κουμουνδουφικοῦ κόμματος !

Μετ' ἐνθουσιασμοῦ εἰς : Τί φιλόπατρις αὐτὸς ὁ φρεαρίτης ! Δὲν θὰ διδάξῃ ἐφέτος εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἀλλὰ θὰ βάλῃ ἓνα καὶ μόνον λόγον ἀπὸ ἔδρας νὰ ἐνθουσιάσῃ τοὺς μαθητάς του ἵνα δράμωσιν ὑπὸ τὰς σημαίας !

Ὁ ἄλλος : Πολὺ ὠραία θὰ κάμῃ· ἀρκεῖ νὰ παραιτηθῇ καὶ τοῦ μισθοῦ του.

Καὶ ἂν ἀγαπᾷτε, παίρνει ἐπτακοσίας κατὰ μῆνα.

Δημοσιογράφος ἐκ τῶν εὐρυτέρων ιδέαν περί τοῦ γνησίου ἑλληνικοῦ ζητήματος ἔχοντων ἔλεγε :

— * Ἄν πρόκειται περί τῆς κατοχῆς μόνον τῶν ἐπαρχιῶν, ἐγὼ τὴν ἀναλαμβάνω μετὰ τὸν Πυρῆν καὶ τὸν Δανιὴλ εἰς ἐργολαβίαν ἀντὶ δέκα ἑκατομμυρίων.

Εὐχαρίστως ἐμάθομεν ὅτι ὁ κ. Ἀλέξανδρος Νέγρης συμμετέχει εἰς τὸν *Αἰῶνα*, ὅτε μὲν γράφω, ὅτε δὲ καὶ ἐμπνέων τὴν σύνταξίν του. Τὰ τελευταῖα περί Βασιλέως ἄρθρα ἐγράφησαν, καθὰ πληροφοροῦμεθα, ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ κ. Νέγρης.

Ἀκούομεν ὅτι σκέψις γίνεται ν' ἀντικατασταθῇ ὁ κ. Φιλήμων ὡς ἔφορος τοῦ Βουλευτηρίου καὶ τῆς Βιβλιοθήκης. Βανδαλικωτέραν πράξιν δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἡ ἐντιμος πλειοψηφία τῆς Βουλῆς ἢ ἀποδοκιμάζουσα τὴν ἔδρυσιν τῆς πρώτης δημοσίας Βιβλιοθήκης τοῦ ἔθνους μας, μεγάλου ἔργου πολιτισμοῦ, ὀφειλομένου **δλου** εἰς τὸν κ. Φιλήμονα.

ΜΑΣΣΑΛΙΩΤΙΚΑ.

Bébé (enfant gâté) εἰς τὴν νταντά του :

— Ἐγὼ θέλω νὰ τὸ ἴδω. Νά.

— Σύχασε παλιόπαιδο

Τὸ παιδάκι κλαίει.

Ἡ μητέρα του. Ἐλα καυμένη, Ἀννέτα, δὲν σοῦ κοστίζει τίποτα, δεῖξέ του το.

— ὦ ! Κυρία ! . . . ἀφοῦ τὸ θέλετε !

Καὶ ἡ νταντά βγάζει τὸν ἀριστερόν της μαστόν. Τὸ παιδί κλαίει ἀκόμη.

— Ὅχι αὐτό τᾶλλο· ἔξερεις ἐσὺ, ἐκεῖνο ποῦ ἔδειξες χτὲς τοῦ μπαμπᾶ ὅταν ἡ μαμὰ ἔλειπε !

Ἵστερον ἀπὸ 17 μηνῶν ταξείδιον εἰς Ἀμερικὴν ὁ κύριος Π. . . . ἐπιστρέφει καὶ εὕρισκει τὴν σύζυγόν του ἔγκυον.

Κρίνε τὴν ἀπελπισίαν του.

Οἱ φίλοι του, γνωρίζοντες τὴν ἀπλότητά του προσπαθοῦν νὰ δικαιολογήσουν τὸ συμβάν.

— Μὲ πέρνετε γιὰ ζῶον ; κλαίων. Ἡξεύρω πολὺ καλὰ ὅτι χρειάζονται 9 μῆνες διὰ κάθε παιδί.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἡ σύζυγός του γεννᾷ δύο δίδυμα.

— Θεέ !, ἀνέκραξεν ἐξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς . . . δύο . . . ἡ πτωχή μου ἡ Μαρία ! καὶ ἐγὼ τὴν ὑποπτευόμην.

Σόκιν.

Ο «ΦΙΓΑΡΩ»,

ἡ γνωστὴ πολύκροτος ἐφημερίς τῶν Παρισίων, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πολυμηχάνου διευθυντοῦ αὐτῆς κ. Βιλλεμεσάν, καὶ πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἀκόμη, ἤρχισε νὰ παρακμάζῃ ἐν τῇ ἐκτιμῇ τοῦ παγκοσμίου κοινοῦ της, διὰ πολλοὺς λόγους ὧν κυριώτεροι βεβαίως θὰ ἦσαν ὁ καθολικὸς θρίαμβος τῆς δημοκρατίας, τοῦ *Φιγαρώ* τραπέντος εἰς τὴν νομιμοφροσύνην καὶ τὸν ἰησοῦτισμόν, κατὰ συνέπειαν γενομένου ἐπαχθοῦς, ἡ σπάνις δημοσιογραφικῶν προσόντων πρώτης τάξεως ἐν τῷ κόσμῳ τῶν ἰδεῶν τοῦ *Φιγαρώ*, κατὰ δὲ τὴν τελευταίαν διετίαν ἡ ἐκδοσις δημοκρατικῶν φύλλων τοῦ εἶδους τοῦ *Φιγαρώ*, κυρίως τοῦ *Zil-Mπλάς*, εἰς τὴν γράφουσιν οἱ δύο ποιηταὶ Μπανβίλ καὶ Σιλβέστρ καὶ ἄλλοι νέοι, καὶ τοῦ *Βολταίρου* τὸν ὁποῖον προήγαγεν εἰς τὸ ἀπογεῖον σημεῖον τῆς ἀκμῆς του ἡ *Νάνα* τοῦ Ζολᾶ. Αὐτὰ τὰ ζητήματα ἀκμῆς καὶ παρακμῆς ἐν τῷ παρισινῷ κόσμῳ εἶναι καθαρὰ ζητήματα καταναλώσεως καὶ ὁ κόσμος ἐκεῖνος κυνηγᾷ τὸ προσόν, τὴν νεότητά, τὴν δύναμιν, ὅπου καὶ ἂν τὴν εὕρισκῃ, μὴ σεβόμενος, ὡς ὁ ἀθηναϊκὸς κόσμος, ἀρχαιοτῆτα, δνόματα καὶ αὐθεντίας, στηριζόμενα ὅλα ὑποκειμενικῶς μὲν ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἀντικειμενικῶς δὲ ἐπὶ τῆς ἀφελείας τοῦ νοήμονος κοινοῦ.

*
**

Ἐδέησε λοιπὸν, ὅπως σταματήσῃ ἐπὶ τῆς κλιτύος ἣν ἐτράπη ὁ *Φιγαρώ*, νὰ προσλάβῃ εἰς τὴν σύνταξίν του δυνάμεις νέας καὶ ὡς τοιαύτας ἐξέλεξεν ὡς συνεργάτας ποιητὴν πρώτης τάξεως, τὸν Κοππὲ, μυθιστοριογράφον πρώτης τάξεως, τὸν Δωδαί, καὶ δημοσιογράφον πρώτης τάξεως, τὸν **Ζολᾶ**. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ παρισινὸν ἐνδιαφέρον καὶ μετ' αὐτὸ τὸ παγκόσμιον συνεκεντρώθη εἰς τὸν τελευταῖον· διότι αὐτὸς εἶναι ἡ σύγχρονος παρισινὴ πρωτοτυπία· καὶ αὐτὸς ὁ δυνατότερος κάλαμος ὅλης τῆς παρισινῆς δημοσιογραφίας.

*
**

Πρῶτον αὐτὴ ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ζολᾶ εἰς τὸ σαλόνι τοῦ *Φιγαρώ* ἦτο μία ἐκπληξίς διὰ τὸν πολιτικὸν κόσμον τῶν Παρισίων. Πῶς ; ὁ δημοκρατικὸς Ζολᾶ, ὁ μυθιστορικὸς ζωγράφος τῶν ζοφερωτέρων εἰκόνων τῆς δευτέρας αὐτοκρατο-

ρίας, ὁ μαθητὴς τοῦ Βαλζάκ καὶ τοῦ Κλῶδ Βερνάρ, ὁ εἰσηγητὴς τῶν δαρβινικῶν ἀποτελεσμάτων εἰς τὸ μυθιστόρημα, ὁ καθαριστὴς Ζολᾶ, νὰ ἐπανεέλθῃ ἐκεῖ ὅθεν ἤρχισε τὸ στάδιόν του μυρίζων ἀκόμη βιβλιοπωλείου ὑπάλληλον;

Ἀκριβῶς, ὅ,τι ἄλλοι θὰ ἀπέφευγον φοβούμενοι ἢ θὰ διέπραττον διστάζοντες, ὁ Ζολᾶ ἐτόλμησε καυχώμενος. Ἡ οὐσία τῆς κράσεως τοῦ Ζολᾶ ἀκριβῶς ἐγκείται ἐν τῇ δυνάμει τοῦ ἀναλαμβάνειν καὶ διεξάγειν ἐκπλήξεις μετὰ τῆς αὐτῆς φυσικότητος καὶ ἀταραξίας μεθ' ἧς ἡμεῖς λέγομεν: Χαίρετε ἢ Καλημέρα σας. Ἡρκεῖ δι' αὐτὸν νὰ ἔλθῃ εἰς ῥῆξιν μετὰ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Βολταίρου ὅπου ἐξηκολούθει νὰ γράφῃ ἄρθρα κριτικῆς, ἀν δὲν ἀπατώμεθα, καὶ ἄρθρα δι' ὧν ἐκτύπα δυνατὰ τὰς δημοκρατικὰς μετριοτήτας, ὡς τὰς ὀνομάζει, καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ σκεπτικοῦ Βολταίρου εἰς τὸν θεοβλαβῆ Φιγαρώ μετάβασίς του δὲν ἦτο εἰμὴ εἰς ἀπλοῦς περίπατος ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλο βουλευδάρτον.

Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὴν μετάβασιν αὐτὴν ὄχι ἐπενδύτην ἢ ὑποκάμισον, ἀλλ' οὔτε τὰ χειρόκτια ἢ τὴν κάνναν του ἐδέησε ν' ἀλλάξῃ. Ὁ Ζολᾶ ἔμεινε Ζολᾶ· ὁ Φιγαρώ μόνον ἐδέχθη φιλοφρόνως εἰς τὸν οἶκόν του τὴν ἐπανάστασιν, διεξαγομένην ὄχι ὑπὸ μαλακοῦ τινος Ῥοσεφόρ, ἀλλ' ὑπὸ Ἡρακλέους ἔχοντος κάλαμον ῥόπαλον.

* *

*

Ὁ Ζολᾶ γράφει ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος κύριον ἄρθρον εἰς τὸ Φιγαρώ· μέχρι τοῦδε ἔγραψε τέσσαρα, τὸ ἐν δυνατώτερον, τολμηρότερον τοῦ ἄλλου. Τὸ πρῶτόν του ἐστράφη κατὰ τοῦ ῥιζοσπαστικοῦ βουλευτοῦ Ῥάνκ· ἀν καὶ προσωπικὸν καὶ ἐμπαθές, ὁ σκοπὸς του ἦτο γενικώτερος, ἢ μία πρὸς μίαν ἀποκάλυψιν τῶν συγχρόνων δημοκρατικῶν οὐδαμινοτήτων. Τὸ δευτέρον του ἐπιγραφόμενον: Δι' ἑξαεὶς Δημοκρατίαι ἐδικαιολογεῖ ἑαυτὸν διστάζοντα εἰς ποίαν δημοκρατίαν νὰ καταταχθῇ, τὴν τοῦ Γαμβέττα ἢ τοῦ Γρεβύ, τοῦ Ῥοσεφόρ ἢ τοῦ Κλεμανσώ, τοῦ Πυᾶ ἢ τοῦ Μπλάν· ὡκτερεῖ δὲ τὴν διαίρεσιν τῆς Δημοκρατίας εἰς τόσας ὑποδιαίρεσεις ἀλληλομαχομένας, ἀλληλανεύουσας ἑαυτάς. Τὸ τρίτον ἀφιερῶτο εἰς τὸ Κόμμα τῆς Ἀγανακτήσεως, εἰς ὃ περιελάμβανε ὅλην σχεδὸν τὴν Γαλλίαν, πλὴν ἐνὸς ἑκατομμυρίου ἀρχολιπάρων, οἵτινες ἐναλλάξ εἶτε ὡς αὐτοκρατορικοὶ, εἶτε ὡς βασιλικοὶ, εἶτε ὡς δημοκρατικοὶ ἐκμεταλλεύονται τὴν ἐξουσίαν ἐπὶ σκοποῖς ἰδίοις, ταρασσόντες περιοδικῶς τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν εἰρήνην ὅλης τῆς Γαλλίας. Τὸ δὲ τελευταῖον ἦτο τὸ ἀριστοῦργημά του, ἄσος ἐν πεζῷ, ἡ μελάνη καὶ τὸ αἷμα τιτλοφορούμενον. Ἦτο ἀπάντησις πρὸς τὸν μονομάχον Κασσανιὰν, περιφρονητικῶς γράψαντα περὶ Ζολᾶ, ὡς μὴ ξιφομάχου καὶ μὴ ἀνέκοντος εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐνεργείας. Οὐδέποτε ἀνέγνωμεν τόσῳ σφοδρὸν, τόσῳ πρωτότυπον, τόσῳ ζωντανὸν φιλιππικὸν ἐναντίον τῆς συμμορίας τῶν λεγόμενων πολιτευομένων, ἀνθρώπων τοῦ ξίφους ἢ τῶν ὑπουργείων, φυλῆς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἰδιοτελοῦς, διεφθαρμένης, ἀναγούσης εἰς ἐπάγγελμα κερδοσκοπικὴν τὴν διακυβέρνησιν τῶν λαῶν, ὡς ἄλλοι ἀνάγουν εἰς ὁμοίας φύσεως ἐπάγγελμα τὴν παροχὴν ἡδονῶν εἰς τὸν πλησίον, γινόμενοι μεσοῖται σαρκικῶν ἀπολαύσεων.

* *

Ἄλλ' ἡ μελάνη καὶ τὸ αἷμα *) τοῦ κ. Ζολᾶ δὲν εἶναι μό-

*) Οἱ θέλοντες νὰ τρυφήσωσι εἰς τὸ ἄρθρον τοῦτο ἄς ἀναγνώσωσι σήμερον τὸ καλὸν «Φρόνημα τοῦ Λαοῦ».

νον ἀριστοῦργημα δημοσιογραφικῆς δυνάμεως, εἶναι συγγέν-τρως εἰς ἐντὸς τριῶν στηλῶν τοῦ Φιγαρώ ὁλοκλήρου φιλοσοφίας, ἥτις δυνατὸν κατ' οὐσίαν νὰ μὴ εἶναι νέα, ἀλλ' εἶναι τόσῳ ζωντανῇ ὡς ἀρτιγέννητος κατ' ἐπίφασιν καὶ συνεφεάπτεται τόσῳ δυνατῇ ὡς ξίφος μονομάχου τῆς πολιτείας, ὥστε διαρρέει πανταχόθεν ὡς εὐρεῖα πρωτότυπος σύνθεσις περὶ τῆς δυνάμεως τῆς ἰδέας ἐπὶ τῶν πολιτευμάτων καὶ τῶν κοινωνιῶν καὶ τῆς οὐδαμινοτήτος τοῦ ξίφους καὶ τῆς δικολαβικῆς τῶν πολιτευομένων. Καὶ ἀπὸ τῆς σφαίρας λίαν θετικῆς φιλοσοφίας αἰωρούμενον ἀνάγεται εἰς ὕψος λυρισμοῦ, καὶ ἐκεῖ ἐξατμίζεται ὡς ἐν ἐκρηξί πυροτεχνήματος εἰς τὴν Ἀποθέωσιν τῆς μελάνης.

* *

Ἐὰν ἐξακολουθήσῃ τοιοῦτους δημοσιογραφικοὺς θριάμβους νὰ κατὰγῃ ὁ κ. Ζολᾶ, οὐδόλως νομίζομεν παράδοξον εἶναι ὃ μυθιστοριογράφος Ζολᾶ πάθῃ ἐν τῷ μέλλοντι ἐκλείψεις πρὸς τοῦ δημοσιογράφου Ζολᾶ. Ἐν γένει χαίρομεν ὅτι ἐξ ἀρχῆς δὲν ἐσφάλομεν ἀνακαλύψαντες ἐν αὐτῷ ἑκτακτον πνευματικὴν δύναμιν, ἥτις εἰσέτι δὲν ἀφίκετο εἰς τὸ ἀπόγειον σημείου τῆς γονιμότητος αὐτῆς.

Ἄς κρίνωσι δὲ οἱ ἐνασμενιζόμενοι εἰς παραλληλισμοὺς εἰς ἔχωμεν δίκαιον περιφρονούντες πάντοτε τοὺς παρὰ τῇ ἐπιπολαίῳ κοινῇ γνώμῃ καθεστηκότας ὡς μεγάλους κριτικούς τῆς ἐκπνεύσεως γενεᾶς, λαβόντας ἅμα τῇ καὶ παρ' ἡμῶν διακωδωνίσει τοῦ νέου τῆς Γαλλίας φιλολογικοῦ ἀστέρος ἀσδόλῃν ἐκ τοῦ κήπου τῶν ἵνα τὴν σφενδονίσωσι κατ' αὐτοῦ.

Ὁ ἀστὴρ κατέλαβε τὴν λαμπράν του θέσιν ἐν τῷ παρισινῷ στερεώματι, αὐτοὶ δὲ ἄς σαλακωνεύωνται ὡς πυγολαμπίδες εἰς τὰ τενάγῃ τοῦ Ἰλίουσσοῦ.

Καλεδάν.

ΤΡΙΩΝ ΟΔΩΝ ΚΥΡΙΑΡΧΕΙ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΑΙΦΑΡΤ

τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ, Βουλῆς καὶ Πετράκης, παραπλεύρως τοῦ καταστήματος τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς Μινέρτα βαε.

ΣΩΣΤΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ,

διότι δὲν σὰς λείπει τίποτε ἐκεῖ μέσα, ἀρκεῖ νὰ μὴ σὰς λείπῃ ὁ παρᾶς.

ΚΑΙ ΕἶΝΑΙ ΟΛΑ ΤΕΛΕΙΑ.

ΒΑΦΗ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

Συνιστῶμεν εἰς τὸ κοινὸν ΝΕΩΤΑΤΟΝ ΕἶΔΟΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΤΩΝ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ ΒΑΦΗΣ πωλουμένης παρὰ τῷ Τυπογραφεῖῳ τῆς «Ἀθηναίδος», (ὁδὸς Βουλῆς, ἀριθ. 29). Τὴν χρῆσιν αὐτῆς μικρὰ πέτρα ἀπίδειξε λίαν ὠφέλιμον καὶ συμφέρουσαν, διότι ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ τὰ υποδήματα μελανοῦνται λαμπρὰ ἀποστίλδοντα δι' ἀπλῆς προστριβῆς ἐπ' αὐτῶν μικρᾶς ψήκτρας, ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ δοχείου ἐμπεπαρμένης. Καθαρισμὸς καὶ ἀποστίλδωσις στρατιωτικῶν λωρίδων. Τῶν λωρίδων τῶν ἁμαζῶν ἐν γένει, καὶ οἰουδήποτε μελανοῦ δέρματος, μὴ ἐπικολλωμένης τῆς βρωχῆς ἐπὶ τῶν πρόστριβομένων παντὸς εἴδους ὑφασμάτων. Τιμὴ ἐκάστου δοχείου ΛΕΠΤΑ 70 λιανικῶς. Χονδρικῶς δὲ μετὰ μετὰ γάλης ἐκπτώσεως.